

ששלח החכם הנכבד דון אשמוק איצק הלוי זל אל אחיו החכם השלם דון אברם איצק הלוי זל. וגם לולא דברי הכתב יד אשר בראש המאמר היה נודע לנו זמן הכותב הזה מדברי החכם פריפוט דוראן הלוי באגרתו הקטנה אשר שלח אל המשכיל המהולל אניוסף אברהם זל על פטירת הרב החכם המנהיג הגדול המשורר דון אברם בן יצחק הלוי, והעלות ענן כבודו מעליו ומעל הדור הנשאר אחריו מרחשוון שנת קנ"ד לפ"ט. ע"פ העדות והדברים האלה אשר העתיק לנו מכ"י פארמא החכם דוקס בספרו הנקרא, צוד ראכנישען שפרוכקונדע" צד צ"ד יסד' החכם צונץ המנוח את משפטו בספרו על הפייטנים צד תקי"ב, שהכותב סדר של פסח (כ"י) המתחיל אזכור מקור חי' בידי רוחי מת בחדש אקטאבר 1393.

ארץ מולדתו ומקום מגוריו של האיש המצוין הזה אשר שמו מפארים אנשים מתור המעלה כמו פריפוט דוראן המכונה אפודי נודע לנו מעדותו במאמרו הזה בכתבו: במקומי פה גירונא — וגם הדבר אשר בו יכונה שמו הטוב יורה למדי כי ארץ קאסאלוניא תבלתו, כי שם וברווכינציא היה נהוג בין היהודים לשית את שם אביהם אחרי שמם בלי הוספת מלת בן, כאשר הסכימו גם היהודים בארצנו אשכנזי במאות האחרונות, אם כתבו את שמם בלשון אשכנזי ובכתובתה לרשום את שמם ואת שם אביהם זה אחר זה בלי מלת בן וזה דבר גדול להקל לחוקרי קדמוניות ויחסי המשפחות להתאים את שמות הקדושים עם שמות חול היוצאים מפורשים מדיפטרות בגנוי הערכאות. ואם כן אפוא שם דון אברהם איצק יורה למדי כי שם אבי מחברנו הזה יצחק, כאשר יעיד גם האפודי ושם אחיו היה דון אשתרוק ושם בנו אשר השאיר אחריו היה יוסף אשר אליו כונן האפודי את דברי תנחומותיו.

ואולי יזכור הקורא בנשאי את שם הכותב הזה על שפתי את שם ה' אברהם בן יצחק הלוי אשר פירשו על שיר השירים נמצא הרבה בכתב יד ובין אצרות אוקספורד לבדיהם ישנו ר' פעמים כאשר תראה במקומו ברשימת נייבויער וגם נרפס (*). בסביוניטא שי"ח, וכפראג שע"א, כאשר למרתי מבית נכאתו של ה' הראש שרשימתי הגדולה על הספרים הנרפסים אשר באוקספורד צד 698. והנה באמת שכמה אברהם בן יצחק איכא בשוקא ודבר אין להם זה עם זה ורחוקים הם כרחוק מורח ממערב, כי מדרש שיר השירים הורו ולידתו בקדושה בעיר

מאמר עיד הנשים הלילות

לתחכם ר' אברהם בן יצחק הלוי גירונדי

הוצאתו לאור

אני דוד קויפמאנן

מורה בבית מדרש הרבנים בעיר בוראפעסט.

לא להרבות משאות שוא ומדוחים אשר מובה להם השכחה, ולא לחדש ולחוק אמונות טפלויות אשר עברו ובטלו מן העולם הנני נותן לפניך היום את העלים המעטים האלה, קורא יקר, כי אם להציל נפש אחת מישראל מצול הנשיה, לפתח חיים בעצמות יבשות ולהקים שם מת על נחלתו כי ידיעת שמות המחקרים בלי הכרת ספריהם ילדי רוחם, היא ללא העיל, ודברי ימי עמנו והתפתחות דתו לא יכתבו עד אשר נקרא כספר פתוח כל אצרות ספרותנו הספונים והסמונים והיה החשך לאור. ואל תהי בו לכל דבר, כי אם מצער היא בעיניך תרבה תועלתו להשגת איזו מטרה אשר לא תראה ואיזה מבוקש אשר לא שיערת אתה, וגם בוני בנין תולדות החכמות לא ימאמו כל אבן, כי אין לך דבר שאין לו מקום, ולמען הראות כי אין בו תוחלת ממשיכה אשר הנני מיחל, אעיר לדבר אחד אשר נוכל ללמד מהספר קמן הכמות הזה להבין תהלוכות דח עמנו בימי הביניים בארצות שונות. הלא גלוי הוא וידוע וכמעט יחשב לחוקרני כיסוד מוסד, כי לא כרוח יהודי אשכנזי וצרפת הצפונית היתה רוח יושבי ספרד וצרפת הדרומית, אשר לבם נהג בחכמה ורוח השיר והחקירה היו הכנפים הנושאים אותם למרומי ההשכלה, ועל כן לא נפרצו אצלם התהיות והדמיונות של חסידי אשכנז, אשר יראת השדים והדוחות הרעות קננה בלבם. והנה זה קם לפנינו בעל המאמר הקצר הזה בן פרובינציא חכם ומשורר, ולא נופל הנהו מר' אליעזר מגרמיוז ור' יהודה החסיד, חלק כחלק יחלוקו ברעות הנפסרות האלה טובב סובב ילכו הרוחות, ושםם איננו מחר לבני הארצות האלה אשר לא פללנו למצוא בהם ערפל ועננה.

שם המחבר הזה מעדותו יצא לנו גם במקום אחד, כי עוד נשארו לנו לפלטה, בכ"י זויק (עיון רשימת קראפס ודייטש צד 127), התחזים והכתב

(*) בס' אוצר הספרים לר"א בן יעקב צד 476 ט' 630 יחפרו המקומות והומנים.

לסדר ולבחיני נגוד נסתרות גם מפל נעשה עיקר
לשם פומ סדעות כוזבות על רוח של הומנים ויענה
ויודה כי סוף סוף נצחה אמונת הדוד על כל
דמיונות שוא ואין נחש ביעקב.

המאמר בגשים הליות הנקראות ברושם (1) חבר
החכם השלם דן אברהם איצק הלוי ובענין השוים
שנת ק"ס לפרס.

אמר אברהם איצק הלוי בר' יצחק תמ"ך. דאית' לדבר
ולתבר על ענין נתפרסם בחמון האומות והוא דבר הגשים הליות
ר"ל, המחלות באישון לילה, הן תנה הנקראות בלשון העברית
ברושם חונקות הילדים הקטנים, ובלשון המון ונצרים הגשים
הפוכות והולכות בלילה, וזה אשר ספר עליהן אמרנו כי בשכב הגוף
הגשים הדגה ונשקע בשינה תשומם הנפש אחרי אשר החלש
צורה כצורת הגוף או צורה אחרת מאד מתב"ח ונגמלת בבתים
המגורים ותראה כל מה שיש בבית או תנועע ענינים מכה שיש שם
ותוים מסקים למקום, גם התחברות הרבה מהן (חברות) אשה אל
אחותה יוצאות במהלך משחקים מתופפות על לבבן לקחת (לוקחות)
צאן ובקר מאשר תמצאנה מתרנשת בבית אחד ויוצאות אותם שם
[בכשלות בפרור אוכלות וש תות ומתעצות שם] ואחר תשיבן
לקדשתן הנפש והבשר כשהיה, וישארו להם רשמים מכל מה ששעו
או ראו בעת השנה, עד שתספרנה לאותם שנכנסו בביתם, אני דית'
הלילה בביתך בשעה פלוגית וגאית היית עוסק בכך וכך ודבר פ' וזה
במקום פ' והדבר במקום פ' והדברים במקום פ', ומה דברים אחרים
שא"א ידעתם אצלם בולות היוותם בתוך הבית בעת ההיא, וזה
כפי מה שהונח בדמיון ענין פליא מהמה רחוק לסבור עליו סבא
באיות צד ידע לו בציאות מה עד שיאמרו שאותם השודים אשר
זכו לפע דתן ימצאון בבקר חיים על אבוס. והבקאים בזה יכירו
בהם סימן שני שפי דם בקניהם, וכאשר הם על זה האופן לא
יעברו בהם ביום ותראה כי מתוך חולשתם על מה שקרה להם יפלו
מתים מתוך העבודה. וכל אלו הענינים יראה בתחלת העין היותם
כלם דברים כדורים ראוי להלצי על אכרם ולהבנות הכאמין בהם,
אכל מה אעשה ורבוה האישים מאומות מתחלפות הדגורים באמות
זה הדבר להיותו מפורסם אצלם, ולכן אבאר התאמן שכתבתי [שמצדו]
אפשר להאמין קצת מזה, ואם נפלו כזה ענינים אין להם בציאות
נוספים על אותם שיש להם בציאות אין לחוש לה כי זה רגיל בגני
הבמוני. ואמנם מה שאבאר הוא אחרי שנגיח שיש לשרים בציא ה
שיש בינם ובין בני אדם התחברות מה על הדרך שאבאר, וזהנה
אבאר ואומר: דע כי המוסכם בגלל האומות כי יש לשרים בציאות

(1) עין מה שכתב על המלה הספרדית הואת brasca והוא
משפח הח' נידעמאן בספרו תולדות החנוך וההשכלה בארצות
צפת ואשכנז הנקרא *Das hichte des Erziehungswesens und des Cultur der Juden in Frankreich und Deutsch-*
land צד ר"ל הערה ר' אשר שם תראה את המושג ואת השם
הזה גם בספרו האשכנזים כמ"פ. הכבוד, הרוקח, האסיפות
ודומיהם, והמאמר הזה נודע כי הספיקו בילדי הנכרים האלה גם
בין יתודי קאפאלאניא, שם והתלבט עד אשר חשבונו לשם עזר.

הקדש ירושלים כאשר העיר כבר הח' צונץ במקום
הנ"ל — ונוסף על שמו נמצא תמיד מלת תוך עם
קים על ראשם לסימן הר"ת או גם בלעדס עד אשר
נאחזו כותבים מכותבים שונים במצורת המעות לאמר
כי שם משפחה הוא זה ולא ראו כי רק לכבוד אביו
המת הוסיף הכותב את הדברים הידועים: תדו
מנתנו כבוד על חתימת שמו. עיין מה שכתב הח'
צונץ בספרו, צוד נעשיכמע אונד לימערצאמור צד 454
ושם כנה בשמות את התוקרים אשר ברו את שם
משפחה הוזה אשר לא היה ולא נברא, והח' נייביוער
הביא גם הוא ברשימתו את שם תוך באותיות עבריות
אחר שם המחבר וגם היה כורך את שני המחברים
כאחד ולא כן עשה.

הכאמר הזה אשר הגני נותן לפניך היום נמצא
בכ"י אוקספורד: 4 h 2218 ומספרו הקדום אשר היה
לו בעת אשר שלחוהו אלי להעתיקו היה ממספר
280 B והכ"י הזה מלא על כל גדותיו חדשות ונצורות.
ועוד אנוסף ירי עליו א"ה לעת מצוא וכבר התאיתי
לאוד מתוך הכ"י הזה את ס' חושן משפט לר' שמעון
בן יוסף בספר תפארת שיבה לכבוד אבי חכמת
ישחק המנוח צונץ. ויהי כאשר נעתק בידי העירני
ידידי החכם ר' שלמה ולמן חיים האלברשטאם כי כבר
נרפס וגם נמצא בבית עקד ספריו אשר הננו ה', אבל
הדפוס הזה הגהו יקר מכ"י ולא נודע לאחד מדורשי
רשיבות ואולי לא ימצאו מכנו עוד נסתאות אחרות,
ע"כ אחר לא נסגותי מלהדפיסו ורק שמתתי שמצאתי
כי אחר לתקן את אשר עותו בכ"י אוקספורד וכל
דבר הראוי להביאו אשר יקל על הקורא כי ציינתי
בין חצאי מרובע להשלים את אשר יחסר בהעתקתי
ולתראות את הניסחא היותר טובה הנמצאה בדפוס,
ולחיות אשר יחסרו מקום הדפוס ושנתו לא אציג הנה
כי אם שמו אשר מצאתי בראשו: המאמר בגשים
הליות עשאו החכם השלם נאכרם יצק הלוי ז"ל.

אמר אברהם. ומלת נאכרם יעיד שיצא הדפוס הזה
מתוך ב"י קאמאלוני, כי במקום אן או שן אברהם יקצרו
יאמרו נברס כמו ניצק במקום אן יצחק עיין צאנץ
בס' הנ"ל צד 461. והמאמר הזה אשר לא יכול
בדפוס כי אם ב' דפים הגהו מחובר שם עם מעשה
עשרה הרגלי מלכות חסר זמן הדפוס ומקומו גם
כן ומכיל ר' דפים ושניהם יצאו ממכשש אחד אבל
כנראה לא בוסן אחר, ואני לא שניתו ברב או במעט
גם העדיות המעטות אשר מצאתי בכ"י הנחתו ויתנו
עדיהן על דעת הכותב בענין הדברים המנוקדים:
הקורא אשר יתחקק על שרשי רגלי הדברים
והספרים אשר העירוני עליהם בהערותי ימצא,
כי גם שיתת חולין של תלמידי חכמים צריכה

אמרו שם והוא בר שידא דהוא ליה לרב פפא אול לאתויי חבא דמיא מנרא וכו' ומעשה דרב אשי שחיה מברוי רב אשי [על] השד לשלם מה שהיוק כמו שכתוב שם ב' הנו'. והואפן ה' כשיביע אותם בחשבעת הידועות אצל המתעסקים בה לעשות מה שיגורו עליהם. ונתפרסם זה כמעשה שרי בהן ושרי כוס (9) ויתר הדברים הדומים לזה [אלא שלעמים יכונן בה] וכמו שבא בנחמדין פ' חלק (10) אמרו שם שרי שכן וכו' מפני שמכובין [שמכובין] ויקרה זה כפי מה שיחמר משלמות ההשבעה ושמירת הנאיה, ולזאת הסבה נ'כ 'סתבכו [סתבכו] הרגילים בזה וכמו שבא ב' הנו', אמר ר' יוסי אף בחול אמר מפני הסכנה ומהו היום כבישת שלמה. את אשכנזי בשושילאח דחקיק בה שם וכמו שבא כמעשה אשכנזי ב' פ' שאחא. והנה נניח שני האופנים האחרונים ומאמרנו בעין הזה הוא כפי האופן הראשון. ודע כי רוב התעסקותם עם בני אדם ופחותם אותם להתחבר אליהם, ולקבל ממלחם עליהם הוא לאישם קלי [חלוש] דמיון הקלים להתפתות ולזה יתמידו בהתעסקותם עם הנשים להיות [חלוש] דמיון וכו' [יותר] מן האנשים. והנה מסבסם להיוק לכל מי שאינו גמסך אחרים או שידאו שלמי עניו ושלמותו מנו לא יוכלו לפתותו בקל, ולזה נקראו בדברי ר"ל מוקין 11, וראוי שתדע שלמי שיפורחם [מציאותם] משתי היסודות הקלים כפי הסברא הראשונה, או היותם מרות, כפי מה שזכר אחריו כן שיש להם נח להכנס בבתים הגשלים דרך בקימות צוות ופדקים כהכנס הדוח שמה, אבל במקום שהדוח אינו יכול להכנס שם גם הם לא יכנסו בו. ועל זה אמרו ב' כל הבשר שאמר השד לרב פפא כסדי דנייד וחתים ליה לן רשותא. ואמרו ב' דברכות 12 ולשויה בטבתא דפרולא ולחתמיה בגושפנקא דלמא נגבו מניה. ואיך שיהיה הנה יש להם נח לפגוש הנשים פנישת נשים בנשים ולתניסם ולנשואם ולפעל מהם מעולות כהשית בנינים הדורס אותם והדומה לה, וכמו שנתבאר כמעשים האמורים למעלה שנשא והוא ארגנפין חכמי ישראל על כתפיו וכמו שדק אשכנזי את שלמה כמו שבא כמעשה אשכנזי פחית לשלמה ה' פרי. ובא שם גם כן שקל לבנתא אותה אתברתא, ובאותו מעשה נ'כ אמרו על אשכנזי פפא לקלא שדייה פפא לביתא שדייה. ונתפרסם זה באומות שאומרים בגין זה הוא כמעשה השדים. אמרו כן על גשר אחד הג' פונג. רמא 13, הלא הוא בלכות צרפת היום, בין גרונא וכדרש ואני עברתי עליו. ולחיותם מושלים על דמיון רמזשם אחרים או

וגם פוקי דהדור מסכמים לה, אמר הכתוב (2) יבחו לשדים לא אלה, ובאמרו לא אלה הנה הורה שאין להם אדנות אבל יש להם פשיטות. הנה אם שיהיו מיסורי האש והאור (3) כמו שיש שטוכים כן, אם שיהיו מיסור ושות לבד נראה שיש להם נח לכוס כעלם ברע אחד, וכמו שבא בב' כסה שקרה לר' ור' שמואל בר גרמני עם הורה ארגנפין ש' שד, אמרו שם פ' דקלמינוס מלכא וזה רע חוריה ברהא פביא וכין דהיה מבי סדרא דר' הוה מטיקא נפקין ומזין ליה לבתר יומין אתעביד מלכא נחית להרא פניאם ושלח כתבין לפבריא מפני רמשא דערובתא, אמר קלון די יהוה רבובני דיהודא קיטין קדימ בצפרא דחר בשכתא, פקדיה לשליחא אמר לא תתן יתרון לתן אלא עם ספעם יומא דערובתא, נחת ר' שמואל בר נחמני לפסח חסתי לר' דהיה קאם קדימ סדרא רבה, ראה פני חולניות אמר ליה לפח פני' חולניות אמר כן וכן אשתדל לי כן מלכותא אל איהא סוד דברייך עבדי נפין, עלה למסחי אתא הדין ארגנפין ומרדק קדימיה, בשא ר' ריועק-ביה אל ר' שמואל בר נחמני שביק דמזין על נפין הוא מתחוי, אל מריך בעקא ואת נדך קאם ומרדק קדימיה אמר להן איהלין אכלין ושתין ועבדין שבא סבא דמדינת עבדי לטון נפין וואנא בקים לטון קדימיה בצפרא דחר בשכתא, באפוקי שכתא בטר סדרא, נסבון ואוקטון קדם פיילי דפניאם, עלן ואמריין תא קיטין קדם פיילי אמרונ פגרון פיילי ואוקטתון על סכסכא דמדינתא עלן ואמריין ליה אמר קלון דיתון בי ג'י תלתא יומין ויעלין ויסחין ויתון לנבאי אולון ואחון בי ג'י תלתא יומין ועל חד ארגנפין וסנא קדימיהן ועלן וסחון ואחון לנביה, אמר להן בנין דאתון דיען דאלהבון עבדי לטון נפין אתון כקלין למלכא, אמרו ליה לדקלמינוס דרעי חוריי מקלין לדקלמינוס מלכא אנן משעבדן, אמר לון אל'ם כן לא תבון ברוסי ועיר ולא בחבר (4) ועיר, ע'כ כמדרש. והנה שיש נח לשדים לשום כמו שהזכרנו ויש להם נח נ'כ להתלבש צורות מתחלפות אם מבני אדם אנשים וגשים אם סבת מיתר העלי הים ולהתמדתם להתלבש צורה מן העוים קראם הכתוב שעירים, אמר (5) ולא יבחו עור את זכריהם לעצירים, ואמר ישעיה ע'ה (6) ושעירים יקדו שם. ואמנם שיתלבשו על צורות בני האדם יוכיח זה מעשה אשכנזי שהתלבש בצורת שלמה עד שישב על כסא מלכותו וגרמה בצורתו לגשיו וכמו שבא בגמ' ב' מי שאחזו (7). והנה יתברר אל בני האדם על ג' אופנים: האופן הא' הוא לפי שסבסם כפי מה שהונח מענינם להתגדל ולהתנשא ולקנאות במי שלמעלה מהם, כנה יפתו בני האדם אשר יש להם אתם התחברות מה לעבדם אם באות סמני העבודות כנובח וקסוד ונסך והשתחואה, אם בקבלת אדנותם עליהם ולפתותם על זה יכנסו אליהם ויעשו רצונם כשישינו מהם מבושם. והנה זה אופן הא' כשתתברר בו אל בני האדם. והאופן הב' הוא בחיות האדם שלם בעבודת האלהים ונקשר ודבק בו לרוב מעלתו יסודו למשכטו ויבוע תחתיו לחיות נפשו למעלה מציאותם וכמו שידאה מענין ארגנפין שכתבו למעלה שבא מעצמו ליכנע תחתיהם, ובמה שבא בסבת חילין פ' כל הבשר (8) שיהיה לרב פפא שד וזה משרת אותו

82 zu demselben (ברעמא תרמ"א) מחברת א' ד' 82 חזרה ב'.

(9) הכושר הזה נודע בספר חכמת הנפש ופ' המלאכים ועין רש"י מנדרין ק"א א' ר"ה שרי שכן שכתב חזינו שרי בן דודים כשהתינוקות מבינים בטוה או במרוא וכוונתית ובנחשת קלל ויתגבאו ינידו השחירות או בראותם על הצפורין עין על כל זה ב' נידעמאן תל' ד' 208 חזרה 1 ויש חזרה את מקור כל האמונות הפסולות והחכונות האלה אשר לפדו מן העמים אשר ישבו ביניהם ולא נודע מצינו אל קרבם, עין גם כן מה שהזכיר לראות על התפשטות של הדחיות כאלה הנה' פסלעם ב' עמרת צבי הנקרא Iubelschrift לכבוד ראש טובי דברי ימי עמנו נראין, ד' 23-29.

(10) ק"א א' ותרם כנרת הדיכ'ש ועין מה שכתב חז' ויאל בספר תל' ד' 85 חזרה ד' (11) עין ב' ויאל תל' ד' 60 חזרה א' (12) ר' ע'ה (13) נפתח הדורס: פונג לרמא ועל דבר היות אשר בין נשים הדחיות ב'י תומכן עין מה שכתב Jacob Grimm בקרבן מאמריו הנקרא Kleinere Schriften חלק ג' ד' 414 וחלחא.

(3) דברים ל"ב י"ז. (3) עין רמב"ן ויקרא י"ב ד' וזה שכתבתי בספרי על חרושים הנקרא Die Sinne ד' 80 חזרה 93 ומה נכתב ב' מלכאל (4) תפס בלשון חירושלי ולא צינתי השונים פלשן המדרש הנראים לעין כל ונסחאות תכ' מתאמת ברוב עם ונסחאות המאמר ברוסם האלברשפאס. (5) ויקרא י"ז. (6) י"ז, כ"א. (7) ח'ה ועין מה שכתב בסכח'ע Orient und Occident I, 746 ק"ה: תיין מה שכתב על סלה שד הנמצא במרוא דרב וזה' הנצח ד' ויאל בספרו ויקרא Der Aberglaube und die Stellung des Juden

הקרובים להתפתות להם, יראו להם בעת השנה ענינים רבים ויפלו בדמיונם לדשום בו דשכים כמה שירצו. ואופן שיסאר הדושם הרא חוק בדמיונם כאלו יקרה להם כן בפעל. והנה כשישקע בשנה אותם הנמשכים אחריהם והקרובים להתפתות להם ועל הרוב הם מסין הגשים, הנה כדי להמתיק התחברותם אליהם ושימשכו אחריהם ויתיהרו להם יעשו כן שאמנם השדים ילכו באישון לילה בבתים מה שיכנסו דרך סדקים ויראו מה שיש שם, ולפנמים יזיוו מהענינים אשר שם ויניעום מנכונם למקום אחר ויראו כל הנעשה בבית בעת ההיא ואחר יראו בחלום כל מה שראו לאותם הנמשכים אחריהם וכן הנה הגשים חלילות כאלו הן בבית ההוא וראו כל מה שראו השדים והם והזיוו והניעו כל מה שהניעו והזיוו וישאר להם רושם חוק בדמיונם מזה עד שהאמנה אכזר הייתי בבית פלוגי וראיתי כך וכך, וכמו שבא בפהיתת הענין. עוד ילכו השדים במסול משחקים ומחוללים בלילות בבתים ויערכו שלחן כאלו הם פועדים שם ויראו בחלום לאותם הנמשכים אחריהם כאלו הם הלכו עמם והיו במסול ההוא ופעדו עמם ואכלו צאן ובקר לרב מאד, וכדי לחוק האמנות בה אפשר שיכנסו לאיות אכזר שיודמן להם ויניעו [ויניעו] שור או שוורים מסל ויסיפו שני ספי דם על קרנות השור ההוא המונע [המונע] ויראו בחלום לאותם הנמשכים אחריהם שהשור ההוא נכוח לפניהם ומבשלים אותו בפרור ואוכלים אותו ואחרי מחזירין אותו חי לקדמתו על אכזר בעליו עם סימן ספי דם למען יכירוהו. ובכך כשאותם הנמשכים אחריהם רואים גל האכזר השור חירוד אצלם או לא יתנו תהלה ולא יתפנקו שהענין היה [לי צניאות] וכן לגוש ומאמינים שהם עשים פלאים גדולים להמציא ולהחיות מה שהמיתו ואכלו, ועד יחזיקו דמיונם בשוח אמת בראותם כי ימיתו השורים והם אם יעברו בהם היום ההוא והאמת שקרה להם זה למח שנתינעו בלילה וכמו שכתבתי. והברושאם אשר קדם וכן אשר בפי החמון שלנו המחוקקות להמית ילדים תוך שבוע לדחם הוא על זה הדרך, שאמנם השדים להיותם פגוליים על ההוק וכמו שגוי למעלה שספני זה נקראו מויקין, אמנם ויוקו ילדים [לילדים] והם שהם מכת האנשים שידוע אצלם שלא ימשכו אחריהם, הם אינם מהדבקים בן דבקות רב בעת ההיא עד שהם נספרים [קצת] למסרה ויחנקו ילדיהם הקטנים בפתע פתאום לדחותם עין

חלושי המציאות לא נתאמץ חייתם בה, ולכן ימשלו עליו בקל בהלם עין השמירה האנושית מהילד רנע קסן ידקדו בו, וביחוד בחיות חילד עדין משולל סכל המצות בנפשו. והקבלה בידנו כי אחרי היותו נמול לא ימשלו בו כי המצות אשר בנופו תשמידו, ושומר תורה אשרו ושומר מצוה לא ידע דבר רע. והנה אחרי אשר יוקו השדים לילדים על פי הדרך הנה' יהליוסם [יהליוס] הגשים הנהגה הנקראת ברושאם שהן עשו הפעל הרע והוא ותשארנה מדומות וכחוקות מה [ומצורות] ציור חוק עד שתדמנה שכן עשות כן אפי' לבני אדם [בניהן] כי אינם יכולות להכנע מה בשום פנים, והוא כפי מה שיחליפו אותם המויקין החם המניעים אותה אל רצונם וממתיקים התחברותן אליהן.

[ו] ראיתי להציג מה שקרה בזמני במקומי מה נידונה ענין אחרי מאלו הענינים מפליא מאד, והוא כי היתה לאיש בת אחת ילדה כבת עשר שנים יפת תאר והיה שוכן בבית גדול והיה לו תחתית גדול מאד חשך ואפל, ויום א' ירדה שמה הילדה ההיא ומצאה בדמות נער קטן משחק וכפוזו ומכרכר לפניו ומקשקש אליה ביצי הרנגולת לפתותה שתקרב אליו והיזה אותם לפניה ולקחתם וספרה מה שקרה [לה] לאביה ולאמה וישחררה לשיכ שמה לראות איך יפול דבר. פוף דבר בין [הנך] ג' ימים נתן אליה כש' [כשלוש מאות] ביצים ואכלו מהם הרבה וכשכנעו העדא נתאוננו בעלי החיות אשר בעיר כי נמצא אכזר וחסרון גדול בפלי ביציהם. ואבי הגערה אשר פרסם וספר זה הוא וכן איש אמונים אין לו עסק בכזבים, ואמת נאמנת רוח העידה על זה, והנערה פרכת שכל מאד היתה מספרת כן גם היא :

וסעתה אחתום דברי כשאומר כי הדבקות בשליל סציל סכל אלו הדברים וביחוד הזכרה [הזכרת] וציור במסוק הנכבד אשר נצטוונו עליו לקרא [לקראו] בשכבנו ובקסנו המוחה שאנו סדים בקבלת אלהות הש' ושואין לאחר בלתי יתברך מסעלה לאומתנו [על אמתנו] והוא אמרנו [אמרנו] שמה ישראל ה' אלהינו ה' אחד.